de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 41 - 12 OCTOBER 1951

OPA IS AAN DE BEURT !

DE EERSTE EN... DE LAATSTE

DOOR G. DE ZEEUW

Je zult het opschrift van dit verhaaltje misschien wel héél zonderling vinden, maar ja .... zó stond het in het Muizenblad en in de Kwaker, het weekblaadje

van de kikvorsen, óók. En daarom zal ik je maar dadelijk vertellen, hoe het kwam, dat elf veldmuizen op een mooie middag in September een wedstrijd tegen evenveel kikvorsen speelden.

Op een stukje weiland, dat een eindje buiten de stad gelegen was, werd 's zomers door een groepje jongens wel eens een partijtje voetbal gespeeld. Langs het weilandje liep een brede sloot met riet en allerlei waterplanten, en aan de andere zijde van de sloot lag een korenveld.

In de sloot leefden honderden kikvorsen en in het graanveld duizenden muizen .... dat begrijp je wel.

Toen de jongens voor de eerste maal kwamen spelen, vluchtten de muisjes hals over kop hun holletjes in, en de groenrokjes verscholen zich onmiddellijk onder het kroos en de brede bladeren van de waterlelies.

Zúlk een lawaai hadden de arme diertjes nog nimmer gehoord. En dán .... en dat was véél, véél erger nog .... dat kolossale, ronde, bruine ding, dat wel twintigmaal met een oorverdovende plons in het water was geploft en bijna één van de kikvorsen had verpletterd!

Het was vreselijk geweest, en de kikkertjes beefden dan ook van angst. De veldmuisjes niet. Die zagen wel bleek, maar zij sidderden niet; zij zaten veilig in de grond en een flink eind van het weiland af.

Maar de diertjes merkten al spoedig, dat de jongens er niet eens aan dachten, om hun kwaad te doen.

Toen de diertjes begrepen, dat de jongens maar speelden, vonden zij dat spel al spoedig erg leuk en het duurde niet lang, of zij dachten allemaal: Hé, dát moesten wij óók kunnen doen! Hadden wij óók maar een bal!

Nu gebeurde het — en dat was toch héél toevallig, vind je niet? — dat een van de muisjes op het wegje achter het graanveld een balletje vond, dat een meisje daar verloren

had. Och, ja .... het balletje was maar klein .... zo'n dingetje van celluloid, dat niet veel groter dan een flinke knikker was, maar het muisje was toch dolgelukkig met zijn vondst. Nu kon hij óók met zijn vriendjes gaan voetballen!

De kleine, grauwe diertjes wachtten geen ogenblik, dat spreekt.

Maar ó .... wat hadden de kikvorsen een spijt, dat zij geen balletje bezaten! Zij werden er stil en verdrietig van, en, ja .... natuurlijk een beetje jaloers.

Dat vonden de muisjes lang niet prettig. Zij waren altijd zulke goede vriendjes met hun groene buurtjes, en .... zij prettig spelen en hun arme vriendjes toekijken, nee .... dát ging toch niet! En daarom stelden de muisjes voor, dat zij telkens de ene, en hun groene vriendjes de vólgende middag zouden spelen, dus .... beurt om beurt. De aardige, kleine springertjes wilden het natuurlijk ó zo graag!

Muizen en kikkers zijn verbazend vlug, en het duurde dan ook niet lang, of de meesten speelden zó goed, dat het een lust was om er naar te kijken. En zo gebeurde het dan ook, dat, drie weken na het vinden van het balletje, de eerste wedstrijd tussen het sterkste muizenelftal en dat van de kikvorsen gehouden werd. Het was een heerlijke middag in September, zoals ik reeds zei, en het zonnetje scheen zó lekker, of het midden in de zomer was.

Aan elke kant van de weide, die pas gemaaid was, bevonden zich duizenden muizen en kikvorsen, en nog een heleboel ándere dieren óók. Er waren zelfs heel wat vogeltjes, maar zij zaten in de naburige bomen en hadden dus de beste plaatsen.

Kees Prik, de egel, was scheids-

WEDSTRIJD

rechter. Hij had hele middagen naar de spelende jongens zitten kijken en hij kende het spel dus dóór en dóór. Hij bezat een aardig, rieten fluitje, dat hij zélf, op een regenachtige middag, geknutseld had, en de doelen, die uit drie stevige takjes bestonden, had hij óók gemaakt.

Hoekvlaggen, nee.... die waren er natuurlijk niet, maar daar dienden vier flinke rietpluimen voor.

In het begin waren de grauwe en de groene spelers erg zenuwachtig, en eerst na een half uur waren zij „ingespeeld". Maar tóén werd de strijd het aankijken waard!

De kikkertjes trapten de bal hoog in de lucht.... zij sprongen en kopten dat het een lust was. De muisjes daarentegen hielden het balletje laag, en op hun kleine pootjes dribbelden zij ongelofelijk snel.

Opeens, bij een snelle uitval van de muizen.... daar sprong de groene doelman naar voren, maar hij deed het te wild.... véél, véél te wild.... hij miste de bal en Piet Korreldief, de middenvoor van de muizen, tikte de bal heel handig met zijn rechtervoorpootje in het lege doel. 1—0! De muisjes aan de kant sprongen en joelden en dansten van de pret.

En al dadelijk waren de muisjes wéér in de aanval.... een schot van Pim Snuffelsnuit — maar Bas Hoogwipper, de groene doelman, deed een geweldige sprong en.... ha! — het gelukte hem nog juist, de bal uit het hoekje te slaan. Maar.... het ronde dingetje kwam achter 't doel terecht, en het rechtervoorpootje van scheidsrechter Prik wees naar de rietpluim.

Hoekschop!

Bartje Dribbel rende naar de wuivende pluim.... een ogenblik nog .... daar daalde de bal in een grote boog juist voor het groene doel.... Precies voor de pootjes van de rechtsbinnen van de muizen, Wimpje Smul. Wimpje dribbelde handig één.... twéé...., nee.... drie tegenstanders voorbij.... een schot, en.... daar vloog de bal voor de tweede maal in het groene doel!

2—0!

De muisjes schreeuwden hun keeltjes hees, maar de kikvorsjes hadden tranen in de oogjes.

Zó kon het niet langer! Zó ging het niet!

En wéér was de bal voor het groene doel, maar.... gelukkig! Daar piepte het fluitje van scheidsrechter Prik!

De rust brak aan.

De spelers van het kikvorsenelftal kregen ieder twee dikke vliegen en de muizen een paar graankorrels.

En ná de rust....

Nee maar! Nú hadden de groentjes begrepen, hoe ze tegen de vlugge muisjes moesten spelen. Hóóg ging de bal nu door de lucht.... van de ene kikker naar de andere, en hun grijze tegenstanders kregen geen pootje meer aan de bal.

Een schot van Bram Hardkwaker.... een kopbal van Jaap Kwak .... in nog geen vijf miuten was de stand gelijk.

2—2!

Wie had dát.... dát kunnen denken!

En tóén.... tóén gebeurde het vreselijke.... het ongeluk!

De vlugge groenen stormden wéér op het doel van de muizen toe. Hardkwaker kopte, en hóóg.... geweldig hóóg ging de bal! Het ronde ding kwam neer.... niet op een kikvorsenkopje of op het bolletje van een muis, nee.... juist op de harde en scherpe pennen van scheidsrechter Prik.

En toen.... och, je begrijpt het wel! De dappere voetballers kwaak-

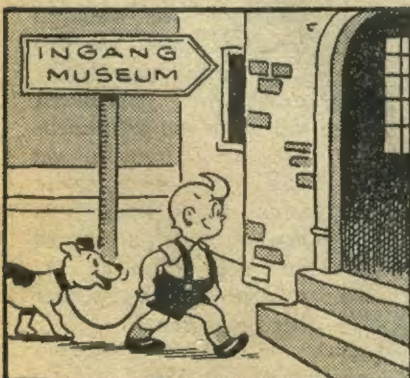

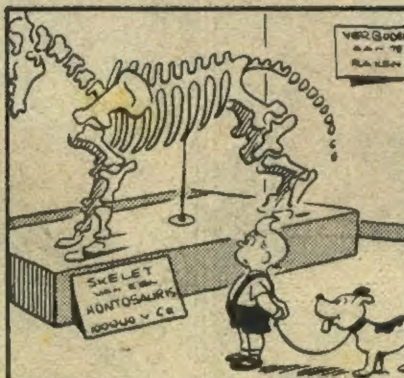
ten en piepten van teleurstelling en spijt. De bal had een groot gat en dan nog een deuk gekregen, en van verder spelen was natuurlijk geen sprake meer.

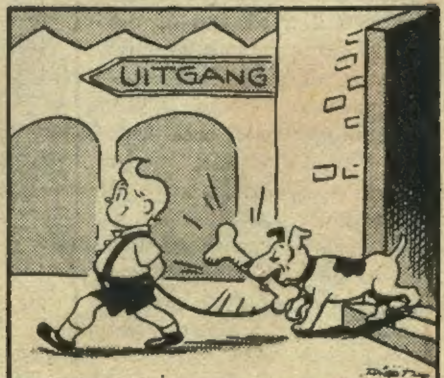
Dat de prachtige wedstrijd zó plotseling geëindigd was, vonden alle muizen en kikvorsen natuurlijk vreselijk jammer, maar het állerergste was, dat zij nu met voetballen moesten wachten, tot een van hen wéér een balletje vond.

Hoe lang kon dit niet duren? Het gebeurde misschien nooit wéér!

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Een domme jongen

Heintje is een domme jongen,
Want wat voor hem goed zou zijn,
Schuift hij altijd in een hoekje;
Is dat nu niet heel erg klein?

Hein is al een grote jongen,
Maar hij eet en drinkt heel slecht;
Als hij altijd zo blijft doorgaan,
Komt er niets van hem terecht.

's Morgens bij zijn boterhammen,
Staat er een glas melk gereed;
Heintje heeft dat heus wel nodig;
Maar het is of hij 't vergeet.

Heintje, wees een FLINKE jongen!
Als je later sterk wilt zijn,
Moet je niet kieskeurig wezen;
Dan word je een reuze Hein!

Laat je glas dus nooit meer volstaan,
Melk te drinken, wel, dat went;
Als je 't voortaan dapper opdrinkt,
Toon je, dat je 'n kerel bent!

J. HEILOO.

LEERRIJKE LESSEN

DE VOS EN DE OOIEVAAR

Een vos en een ooievaar waren dikke vrienden en om die vriendschap nog te verstevigen nodigde de vos de ooievaar uit bij hem te komen dineren.

De vos had zich uitgesloofd en allerlei lekkere hapjes klaargemaakt, maar de slimmerd wist niet beter te doen dan al die hapjes op te dienen in een platte schotel. Met zijn lange dunne bek kon de ooievaar daar niet bij en dus moest hij wel toezien hoe de vos al die lekkere dingen oplepelde met zijn brede handige tong, terwijl hijzelf moest zitten toekijken.

Wacht maar, dacht de ooievaar. Ik krijg je wel.

Hij trok zijn gezicht in de allervriendelijkste plooi en nodigde op zijn beurt de vos uit, om het avondmaal bij hem te gebruiken. De vos liet het zich geen twee keer zeggen en ook de ooievaar had zijn best gedaan om zijn gast zo goed mogelijk te onthalen. Maar de ooievaar had de spijzen dit keer in een vaas met lange smalle hals gedaan. Hij kon er best bij met zijn lange bek, maar Reintje moest nu op zijn beurt zitten kijken en met een maag, die rammelde van de honger, huistoe keren.

Zo gaat het ook vaak onder jongens en meisjes. We worden altijd betaald met de munt waarmee we anderen betalen. Laten we dus goed oppassen, welke munt we gebruiken: van snauwen en onhebbelijkheid hoeven we vast niet veel goeds te verwachten, maar van een vriendelijk woord en een glimlach.... misschien wel. Probeer het maar eens.

ONZE WONDERE WERELD

HOE DIEREN ZICH VERDEDIGEN

(2e SERIE)

GROTERE DIEREN HEBBEN VAN DE NATUUR OOK DE NODIGE WAPENS MEEGEKREGEN OM ZICH TE VERDEDIGEN. MEESTAL VECHTEN ZIJ ALLEEN WANNEER ZE ZICH BEDREIGD VOELEN.

PAARDEN GEBRUIKEN HUN TANDEN OM TEGEN ELKAAR TE VECHTEN, MAAR EEN GEMEENSCHAPPELIJKE VIJAND BEWERKEN ZE VAAK MET HUN ACHTERBENEN

DE STAND, DIE EEN GEIT AANNEEMT, WANNEER ZE BIJVOORBEELD DOOR EEN HOND WORDT AANGEVALLEN

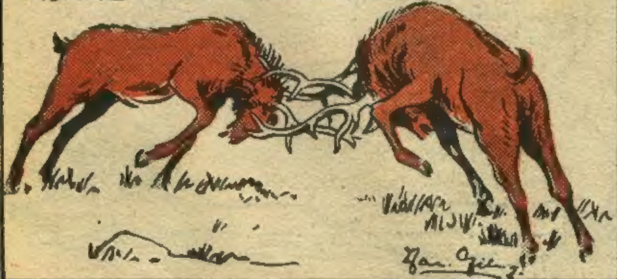
EEN WOEDENDE RAM STORMT BLINDELINGS OP ZIJN TEGENSTANDER AF, ALS EEN DAMPENDE LOCOMOTIEF

EEN STEENBOK STAAT OP ZIJN ACHTERPOTEN OM TE VECHTEN.

WANNEER HERTEN AAN HET VECHTEN SLAAN, GRIJPEN DE TAKKEN VAN HET GEWEI IN ELKAAR EN DE SCHERPE PUNTEN KUNNEN NIET VEEL KWAAD DOEN

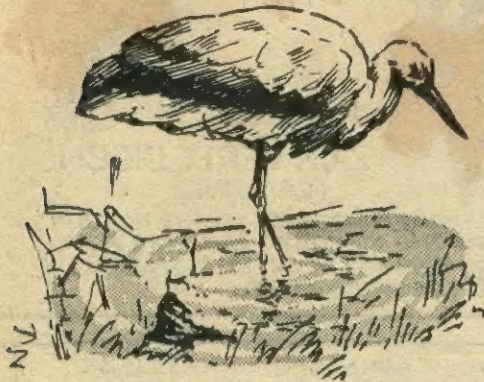

AFWEER-EN AANVALSWAPENS VAN HET WRATTENZWIJN, HET HERTZWIJN (DE GEKROMDE SLAGTANDEN GROEIEN DOOR HET BOVENVLEES HEEN) EN HET WILD ZWIJN

DE VOGELTREK

VEEL VRAGEN ZONDER ANTWOORD

De vogels hebben nu hun broedzorgen achter de rug. De jongen zijn grootgebracht en hebben het vliegen geleerd. Ze kunnen nu geheel op eigen benen staan en voor zichzelf zorgen.

De tijd is weer gekomen, dat veel vogels wegtrekken naar andere landen, naar hun winterverblijven.

Zo op het eerste gezicht lijkt het ons eenvoudig erg verstandig van de vogels om weg te gaan. Hier is het 's winters koud en dan is er weinig voedsel te vinden. Vast en zeker zou er een aantal honger lijden en van gebrek en koude sterven.

Toch is de vogeltrek niet zo eenvoudig te verklaren. Denk maar eens even na over de volgende vragen.

Waarom vertrekken sommige vogels wel, en andere weer niet?

Waarom vertrekken de vogels, als er overal juist veel voedsel — koren op het land, zaden en bessen aan bomen en struiken — te vinden is?

Waarom vertrekken de vogels in grote groepen van soms duizenden bij elkaar?

Waarom trekken sommige vogels 's nachts en andere overdag?

Waarom gaan de ooievaars soms helemaal naar Afrika en blijven de spreeuwen in Europa?

Zo zouden we kunnen doorvragen, en heel dikwijls kunnen wij daarop geen antwoord geven.

Geleerde mensen hebben proeven genomen er er veel over nagedacht, maar ook zij kunnen op de vele vragen geen antwoord geven.

We kunnen de vogels onderscheiden in standvogels, trekvogels en doortrekkers. De eerste blijven 's winters hier, bijvoorbeeld de mussen, de tweede soort trekt echt weg en de doortrekkers zijn vogels, die in noordelijker gebieden dan Nederland broeden en hier of iets verder naar het zuiden des winters overblijven. Dit doet bijvoorbeeld ook de grijze kraai. 's Zomers broedt deze vogel in noordelijker landen rondom de Oostzee en 's winters blijft hij hier. In het voorjaar hoor je hem, vlak voor zijn vertrek naar zijn broedplaats, weer krassen.

De vogels zijn in staat precies de weg te vinden, waarlangs ze moeten vliegen en ze vinden ook in het voorjaar, als ze terugkomen, hun zelfde nestplaatsje weer.

De kieviten bijvoorbeeld broeden veel op het weiland of lage heidevelden. De vogelkenners hebben ontdekt, dat ze jaar na jaar op precies dezelfde plek weer hun eitjes leggen. Hoe weten ze dat toch te vinden? We weten het niet. We kunnen ons alleen verwonderen over al dat moois en al die geheimen in de natuur.

De wondere drang van de vogels om weg te gaan noemen we: het trekinstinct. De dieren bezitten geen verstand, maar toch doen ze dikwijls zeer verstandige dingen. Dat noemen we instinct. Het instinct zegt de vogels, wanneer de tijd gekomen is om te vertrekken en langs welke wegen ze moeten vliegen. Maar ook met het woord instinct is de vogeltrek niet verklaard.

De laatste tijd spreekt men in dit verband over hormonen. Voor jullie is dat wel een beetje geleerd. Maar toch kun je wel begrijpen, wat ik

bedoel, als ik zeg, dat hormonen stoffen zijn, die door klieren in het lichaam worden gevormd en die bepaalde veranderingen daarin teweegbrengen. En deze hormonen nu kunnen de vogeltrek wel iets meer duidelijk voor ons maken. Ik hoop daar later nog wat meer van te vertellen.

v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

SIEM EN STEF HEBBEN DE MAZELEN

Nee, een dodelijke ziekte was het niet; als men maar precies deed, wat de dokter zei, dan was er vrijwel geen gevaar bij. Maar lastig, dat was het wel. Als anders de kinderen heerlijk ravotten in de open lucht en moeder er geen omkijken naar had, omdat er bijna geen autoverkeer was en ieder op ieder lette, moest zij nu de hele dag haar kleintjes achternalopen. Ze waren koortsig en dorstig en zeurig en moeder zou er zelf haast ook nog ziek van worden; ze ging 's avonds tenminste al met hoofdpijn naar bed.

Siem en Stef, de jonge broertjes van Lex, hadden de mazelen en Lex was te laat op school gekomen. Hij had bij de dokter, die een apotheek aan huis had, een drankje voor de peuters moeten halen, zei hij, en het was er zo druk geweest, dat het wel een uur duurde, eer hij met zijn recept aan de beurt was gekomen.

„Kun je je broertjes nogal zoet houden, Lex?" vroeg meester.

„Erg gemakkelijk zijn ze niet, meester," antwoordde Lex. „Het ene ogenblik willen ze dit en het andere ogenblik dat; ze beginnen nu wat beter te worden en liggen zich in bed te vervelen, geloof ik."

„Vertel hun maar eens, wat hun naam betekent," zei meester; „misschien vinden ze dat wel leuk en dan zijn ze weer een ogenblikje zoet.

Simon of Simeon is een Hebreeuwse naam en wil zeggen: de verhoorde. Dat betekenen dus ook de afkortingen Siem of Sijmen.

De naam Stephanus hebben we al een keer bekeken. Herinneren jullie je nog, jongens en meisjes, dat Bas, toen hij uit België terugkwam, onder de vreemde voornamen, die hij gehoord had, ook Etienne noemde? Ik heb toen gezegd, dat Etienne hetzelfde was als Stephanus, afgekort: Stef, Steven, en dat het: de bekroonde, de bekranste betekende. Vooral in Hongarije is de naam populair; hij luidt daar Istvan, en daarmee zie je, dat een naam in een ander land soms heel anders luidt, zodat je hem niet eens meer herkent. Stephanus, ons Steven of Stef, wordt in het Frans Etienne, in het Hongaars Istvan, in het Spaans Estéban; men moet het weten om daar allemaal Stephanus uit te halen, want op het eerste gezicht kan men er slechts naar raden.

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

HUNEBEDDEN

Ieder volk, dat zijn helden wil eren, richt er een monument voor op. Dat deden ook de Hunen, wier bestaan in ons land teruggevoerd wordt tot het jongste steentijdperk van drieduizend of tweeduizend jaren vóór Christus.

De hunebedden zijn de oudste monumenten van ons land. Men vindt ze vooral in Drente, maar ook elders. Oorspronkelijk waren de openingen tussen de zijstenen aangevuld met kleinere stenen en het geheel was aan de buitenkant tot aan de grote deksteen overdekt met aarde. Zo vormde de binnenruimte een grafkelder, waarin de as der helden in ruwe aarden urnen werd bewaard. Gewoonlijk was er rond 't hunebed ook een omheining. De grote dekstenen, die op de zijstenen kwamen te liggen, bereikten niet zelden een gewicht van vijftigduizend pond.

De stichters der hunebedden behoren tot een onbekende volkssoort, voor wie oorlog en jacht dagelijkse bezigheden waren. De dieren uit de oerwouden verschaften hun voedsel en kleding, en eikels en wilde vruchten vormden hun toespijs. Hun wapens en werktuigen waren van steen, want metalen kenden ze nog niet; met stenen bijlen en messen, met stenen lanspunten en pijlspitsen trokken ze ten strijde. Zo vond men in een hunebed in Zweden een geraamte, in welks schedel nog een stenen lanspunt stak, die deze geheel had doorboord. De Hunen hebben geleefd van Portugal tot Zweden, maar vermoedelijk werden zij in de loop der tijden door andere volkeren steeds meer verdrongen naar het noorden, om eindelijk geheel ten onder te gaan en te verdwijnen, met achterlating van hun onvergankelijke monumenten.

Vonkje

de vrolijke vrijbuiter

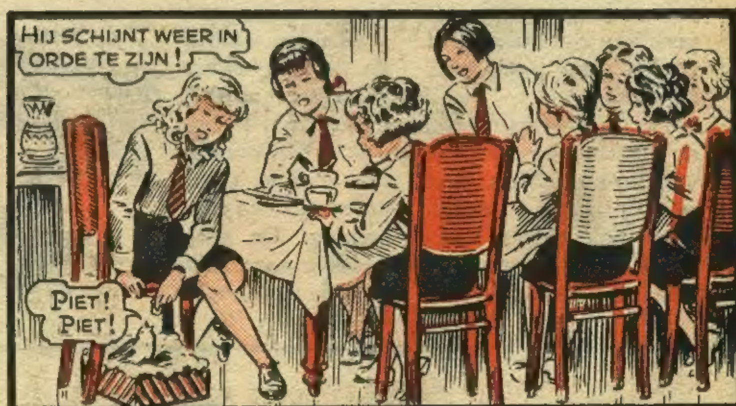
Vonkje, die al diende te slapen, vindt een vogeltje, dat blijkbaar niet kan vliegen. Juffrouw Barry ontdekt haar en is boos, dat ze niet in bed ligt.

1 Zodra juffrouw Barry ziet, dat Vonkje een vogeltje gered heeft, kan ze niet boos meer op het meisje zijn en ze staat Vonkje toe, het diertje mee naar de slaapzaal te nemen.

2 Nu komt Amy's doos goed van pas. Spoedig heeft Vonkje er een nestje in gemaakt. „Het heeft zijn vleugeltje bezeerd," zegt Vonkje tegen Jantha en Lola. „Morgen zal het misschien wel beter zijn."

3 Met voldoening hoort Vonkje de volgende morgen een levendig gepiep uit de doos komen. Het is een kanarie en gretig pikt hij de stukjes brood op, welke Vonkje hem voert. „Hij is helemaal beter!" meent Jantha.

4 Intussen belt een heer aan de school aan en hij vraagt aan juffrouw Barry, of er misschien een kanarie in de tuin is gevlogen.

5 Vonkje komt er al mee aandragen en de man is heel blij, dat het beestje gezond is. „Het is bestemd voor de tentoonstelling,” zegt hij.

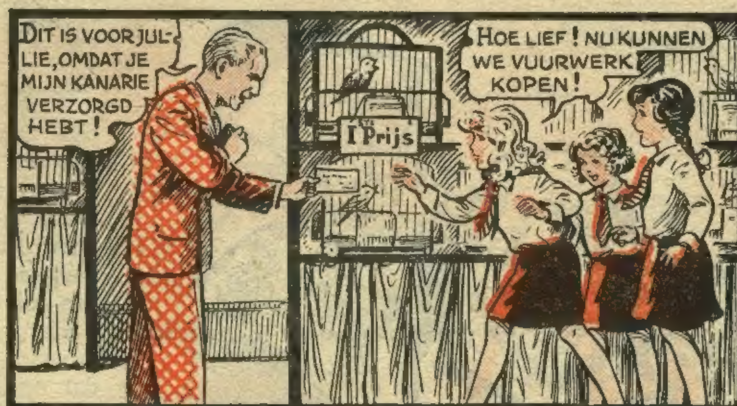

6 De volgende dag ontvangt Vonkje tot haar verwondering een brief van de heer Mirks. „Dat is de eigenaar van de kanarie,” vertelt ze Lola en Jantha, „en hij stuurt ons kaartjes voor de tentoonstelling!”

7 Op de tentoonstelling zien de meisjes met voldoening, dat de kanarie van mijnheer Mirks een eerste prijs gewonnen heeft. De man is zo blij, dat hij de meisjes een briefje in de hand stopt om zich te kunnen tracteren.

8 Na kort beraad besluiten ze voor het geld vuurwerk te kopen. ’s Avonds, als het donker is, steken zij de sterren aan en onder gejuich laten ze de schitterende vonken om zich heen spatten.

HET VERDWENEN PAREL

DOOR JANE HEILOO

Kabouter Langbaard was een olijke, jonge kabouter. Hij had een heel lange baard en daarom werd hij Langbaard genoemd.

Op zekere dag was hij aan 't rennen door het bos; hij was in een vrolijke, overmoedige bui.

Plotseling zag hij iets glinsteren in het groene mos.

Hij boog zich voorover en zag, dat het een parelsnoer was. De parels glansden hem tegemoet. Hij kon de verleiding niet weerstaan en liet het prachtige snoer in zijn zak glijden.

Hij floot een jolig liedje, terwijl hij af en toe het snoer uit zijn zak haalde en de prachtige parels bewonderde.

Van wie zouden deze mooie parels zijn?

Niemand wist, dat hij de vinder was. En hij had helemaal geen zin, om er iemand iets van te vertellen.

Toch was het net, alsof kabouter Langbaard niet zo vrolijk meer kon zijn, nadat hij het parelsnoer in zijn zak gestopt had.

Hij voelde zich zelfs verre van rustig.

Prinses Ingrid was erg verdrietig. Toen ze 's morgens haar parels wilde omdoen, bemerkte ze tot haar grote schrik, dat ze verdwenen waren. Het hele paleis werd doorzocht, maar het leverde geen resultaat op, want het parelsnoer was en bleef weg. De hele hofhouding was in rep en roer.

De prinses was erg geschokt, omdat de parels heel kostbaar waren.

Het allerergste was, dat Annemarie, haar kamenier, nu onder verdenking stond. Het arme meisje wist echter van niets. Maar zij was de enige, die het parelsnoer had kunnen wegnemen en daarom meende iedereen, dat zij degene was, die het gestolen had. Ze huilde tranen met tuiten.

Prinses Ingrid vertrouwde echter haar kamenier volkomen en zij geloofde aan de onschuld van het meisje.

De kamer van Annemarie werd grondig doorzocht, maar men vond er het parelsnoer niet. Niemand kon bewijzen, dat zij de dievegge was.

De prinses dacht na. Had zij, voordat zij ging slapen, het snoer niet heel achteloos laten liggen in haar kamer, terwijl de ramen openstonden?

Men had gemakkelijk haar kamer kunnen binnenkomen door de ramen, hoewel men dit nooit had klaargespeeld zonder het gebruik van een ladder.

Het was heel moeilijk om op het spoor te komen van het parelsnoer, dat op zo'n geheimzinnige manier was verdwenen.

Bij de kabouters was het ook al gauw bekend, dat het kostbare parelsnoer van de prinses was verdwenen en dat de kamenier er van werd verdacht, het te hebben gestolen.

Kabouter Langbaard kreeg een kleur van schrik, toen hij het hoorde. Hij besefte, dat hij nu zijn mond niet kon houden. Het parelsnoer, dat hij in het bos had gevonden, was stellig het gestolen snoer van de prinses.

Hij begaf zich naar de drie wijze

SNOER

kabouters. Deze kabouters verschaften iedereen, die in moeilijkheden kwam te verkeren, raad.

Ze zaten met zijn drieën om een paddestoel, die als tafeltje dienst deed.

„Zo, kabouter Langbaard, heb je moeilijkheden?" vroeg de oudste van de drie kaboutermannen.

„Ja," zei Langbaard, „toen ik gisteren door het bos zwierf, vond ik een parelsnoer. Ik vond het zo prachtig, dat ik het in mijn zak stak en er telkens naar moest kijken. Het was misschien erg lelijk van me, maar ik vertelde niemand iets van mijn vondst. Nu hoorde ik echter, dat prinses Ingrid haar parelsnoer mist en het is best mogelijk, dat dit het verdwenen snoer is."

Hij nam het parelsnoer uit zijn zak en toonde het de kabouters.

De glans van de parels was verblindend.

De kabouters waren er van overtuigd, dat dit het kostbare snoer was van de prinses.

„Kabouter Langbaard," zei de oudste van de drie weer, „het is heel goed van je geweest, om naar ons toe te komen. Als je hiervan niets had gezegd, zou je je nooit meer rustig gevoeld hebben, omdat het niet eerlijk is, om je dingen toe te eigenen, die het eigendom van een ander zijn."

„Ik ben blij, dat ik het verteld heb," zei Langbaard opgelucht.

„Maar hoe kwam het parelsnoer daar in het bos?" vroegen de kabouters tegelijk.

Niemand wist het.

Het duurde echter niet lang, of daar verscheen Hans, de ekster, die erg opgewonden was.

„Wijze heren," piepte hij. „Een van mijn jonge eksters is zo ondeugend geweest om de kamer van de prinses in te vliegen. Zodra hij daar het parelsnoer in de gaten kreeg, vloog hij er op af en nam het in zijn snavel mee. Hij was echter zo dom om het te verliezen. Wat moet ik toch doen om het terug te vinden?"

„Houd je kalm, Hans," susten de drie wijze kabouters, „kabouter Langbaard vond de parels in het bos." De ekster was dolblij.

„Maar hoe krijgen we nu het parelsnoer weer bij de prinses?" vroeg kabouter Langbaard.

De drie wijze kabouters vonden het het beste, dat de ekster het weer naar de prinses terugbracht.

En dit gebeurde.

Toen prinses Ingrid uit het raam stond te turen en treurde om haar parelsnoer, kwam daar plotseling een ekster aangevlogen.

Tot haar niet geringe verbazing hield de vogel haar parels in zijn snavel.

Hij vloog naar binnen, opende zijn bekje en liet het parelsnoer vallen. De prinses ving het verheugd op.

Toen vloog de ekster weer naar buiten.

De prinses was overgelukkig, toen ze het parelsnoer weer in haar bezit had.

En Annemarie, haar kamenier, niet minder, omdat nu wel gebleken was, dat zij niet zo slecht geweest was, om haar meesteres te bestelen.

Kabouter Langbaard was blij, omdat hij zo verstandig was geweest om naar de drie wijze kabouters te gaan.

Hij vond het niets erg om het prachtige parelsnoer te moeten missen, want nu was zijn geweten tenminste zuiver en kon hij weer echt vrolijk zijn.

Peter de domme

Baas Peter, een bergbewoner, die nog nooit zijn dorp had verlaten, kreeg bericht, dat een zijner naaste bloedverwanten in de provincie gestorven was en een tamelijk groot vermogen nagelaten had.

Dadelijk nam Peter hoed en stok en ging op weg. Nadat hij enige uren gelopen had, kwam hij voor een brede rivier. Het was de eerste maal in zijn leven, dat hij zoiets zag: in zijn dorpje waren er alleen maar beekjes, die even snel wegstroomden als zij waren gevormd.

„Wat een water," riep hij uit. „Het moet hier ook hard geregend hebben, terwijl men bij ons over de droogte klaagde. Ik had wel gelijk, toen ik zei, dat het weer niet overal hetzelfde is. Dit is weer een bewijs, dat men door reizen veel kan leren. Maar wat nu te doen? Ik zal wel moeten wachten tot al dit water is weggestroomd."

Hij ging aan de oever zitten en wachtte. De veerman aan de andere zijde van de rivier riep hem toe:

„Moet ik je soms overzetten?"

„Nee," riep Peter terug, „ik heb geen haast en ik waag mijn leven niet in die boot."

„Zoals je wilt," riep de veerman, denkende dat hij voor de mal werd gehouden.

Verscheidene mensen gingen voorbij, die zich lieten overzetten. Peter bewonderde hun moed, doch bleef zitten wachten tot het water zou zijn weggestroomd. Dan, dacht hij, kan ik op mijn gemak oversteken.

Doch de rivier bleef maar doorstromen.

Hij wachtte tot 's avonds en ging toen naar huis terug. De volgende dag ging hij weer kijken, maar de rivier was nog steeds niet droog. Na drie dagen was het nog hetzelfde.

„Ik geloof vast dat er hekserij in het spel is," zei Peter, „en ik zal die erfenis zeker mis lopen."

In zijn domheid stond hij zijn rechten aan een andere bloedverwant af, die de rivier overstak en de erfenis aanvaardde.

Deze laatste kwam rijk in het dorp terug, terwijl baas Peter in armoede bleef gedompeld en van die prachtige nalatenschap alleen de bijnaam van domoor kreeg, die hij tot aan zijn dood behield.

E. v. P

De kleine knutselaar

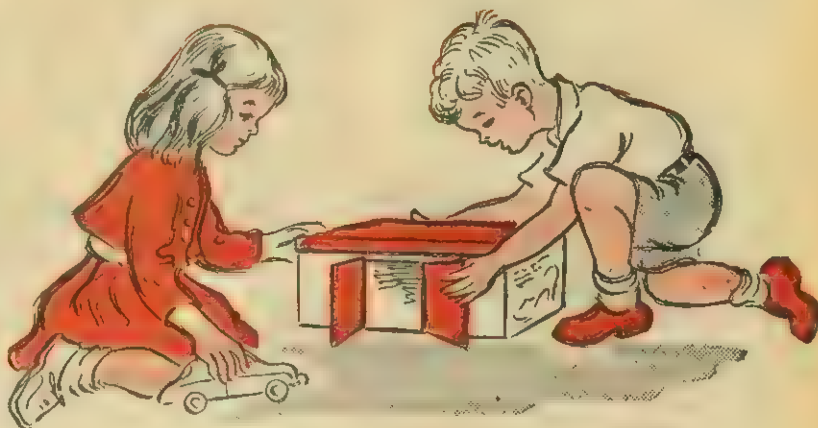
EEN GARAGE VOL

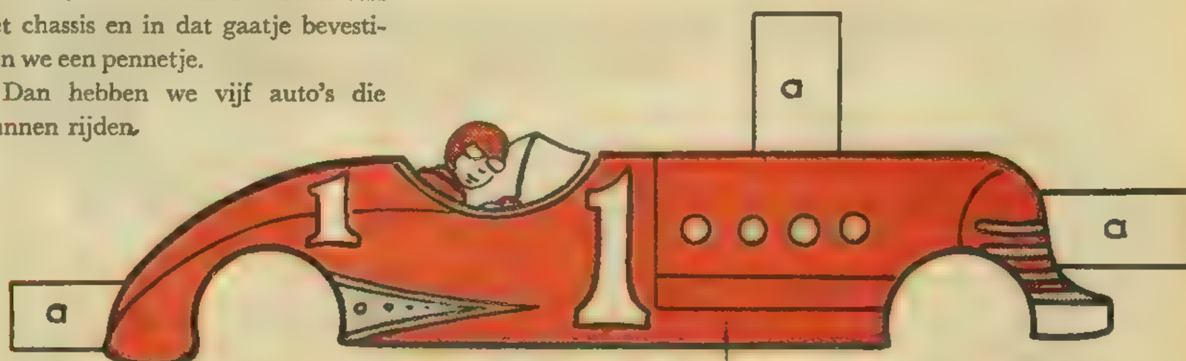
De vijf genummerde modellen trekken we over op stevig karton en we knippen de tekeningen langs de buitenlijnen uit. Zo krijgen we vijf verschillende auto's. Elk met een opening onderaan voor de wielen.

De tekening A. nemen we ook over, want die vormt het chassis waaromheen we elk van de vijf modellen kunnen vastzetten, door middel van de met a voorziene reepjes.

Voor de wielen van het chassis kunnen we ook kartonnen rondjes nemen. We maken dan in het midden van die rondjes een gaatje; ook door het midden van de wielen van het chassis en in dat gaatje bevestigen we een pennetje.

Dan hebben we vijf auto's die kunnen rijden.

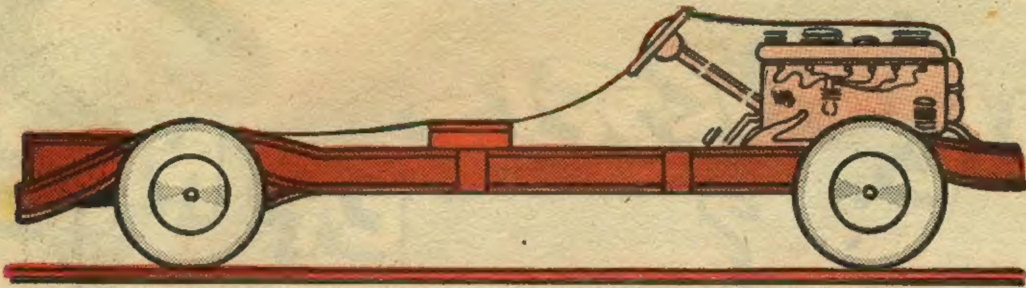

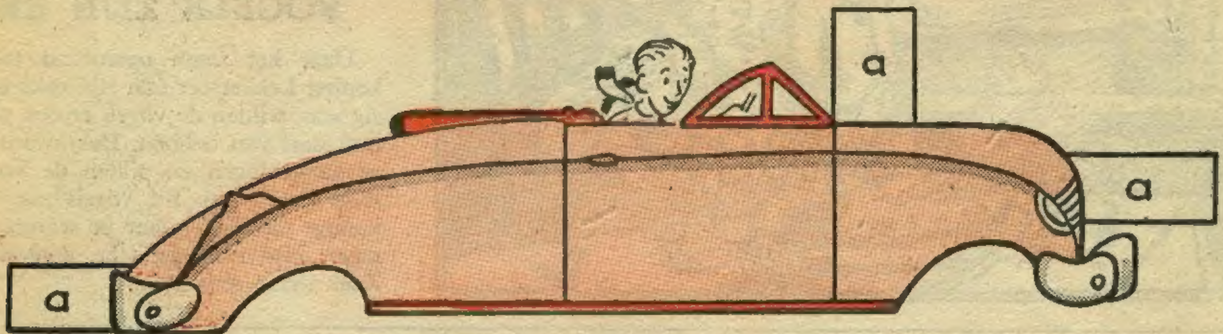
RACEWAGEN

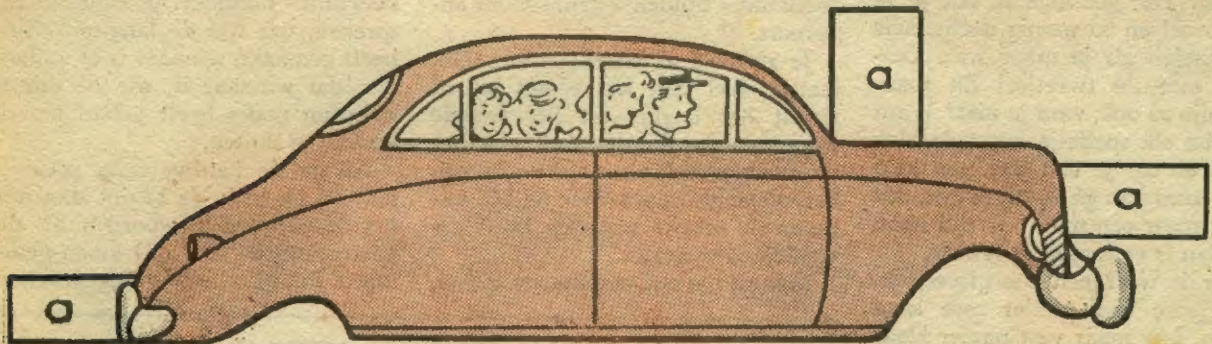
KAMPEERWAGEN

CHASSIS

OPKLAPBAAR DAK

TWEEDEURS-SEDAN

BESTELAUTO

WIE PUZZELT ER MEE?

HOEVEEL VOGELS ZIJN ER?

Daar het raam openstond toen koning Lekkertoet aan zijn cake bezig was, wilden de vogels er ook wel hun deel van hebben. Dus kwamen ze aangevlogen en pikten de kruimels ijverig op. Elf vogels zag de koning dadelijk, maar er waren er meer. Hoeveel waren er, denk je? Zoek maar eens goed.

HET KETTINGSPEL

Vinden jullie schrijfspelletjes ook zo leuk? Het gezellige is, dat je ze met zoveel en zo weinig deelnemers kunt spelen als je maar wilt. Desnoods met z'n tweetjes! En spannend zijn ze ook, vind je niet? Want bij bijna elk spelletje komt de klok te pas en als je ziet hoe snel zo'n wijzer soms kan gaan, als je ziet, dat je nog maar een minuutje tijd hebt, nou, dan is er spanning genoeg.

Hier is weer een schrijfspelletje, waar jullie veel plezier mee kunt hebben. Leg maar vast papier klaar en neem allemaal een potlood. We gaan beginnen.

Iemand noemt een zelfstandig naamwoord (je kunt ook geblinddoekt een woord in een boek aanwijzen, dat dan natuurlijk ook een zelfstandig naamwoord moet zijn). Wat een zelfstandig naamwoord is, weten jullie wel, nietwaar? Elk woord waar je „een" voor kunt zetten is een zelfstandig naamwoord, dus: boek, kast, hek, tijd, ziekte enzovoort en niet: heb, mooi, groen enzovoort.

Laten we zeggen, dat het woord kasteel is gekozen. Kijk nu maar op de klok; je krijgt precies vijf minuten om van dit woord een hele ketting van woorden te maken. Ik zal eens voor je beginnen:

Kasteel - steelpan - pannendak - dakgoot - gootsteen - steenrood - roodhuid - huiden - denneboom enzovoort.

Je ziet zelf al hoe het moet. Het laatste deel van het eerste woord vormt het begin van het tweede woord en het laatste deel van het tweede woord is weer het begin van het volgende woord. Wie na vijf minuten de meeste woorden heeft gevonden, is winnaar.

Je kunt het ook nog anders spelen, je kunt de ketting dichtmaken. Zó bijvoorbeeld: huisdeur - deurpost - postzegel - zegelrecht - rechthoek - hoekhuis - huisdeur. Je kunt dan afspreken, dat wie de langste ketting heeft gemaakt, winnaar is of andersom, dat winnaar is, wie de minste woorden nodig heeft gehad om de ketting te sluiten.

Als je de ketting sluit, speel je niet op de klok. Je begint dan met het oplezen van de woorden, als alle deelnemers de ketting hebben gesloten of het spel hebben opgegeven.

KRONKELLIJN-PUZZLE

Let goed op: twaalf tekeningen zijn door een kronkellijn met elkaar verbonden.

Het begin van de lijn is bij de tekening in het midden onderaan, dus bij de tekening die een RAAF voorstelt. Bij die tekening staat het cijfer 1. Dat wil zeggen, dat je de eerste letter van die naam moet noteren. Dus een R.

Nu volg je de kronkellijn totdat je weer bij een ander plaatje komt en dat is de NEUSHOORN. Daar staat cijfer 2. Dus hier neem je de tweede letter: een E.

Zo ga je de hele lijn langs, je zoekt de naam van de tekening en uit die naam neem je de letter die wordt aangegeven door het cijfer bij de afbeelding.

Zo krijg je een woord van twaalf letters, dat aangeeft wat je zo juist hebt opgelost.

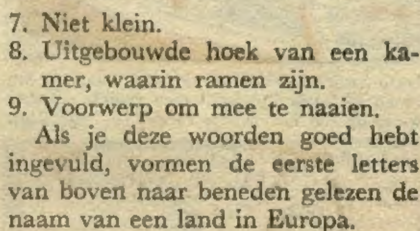
Welk is dat woord?

TELRAAMPUZZLE

Op de negen rijen van dit telraam moet je woorden van vijf letters invullen van de volgende betekenis:

1. Is niet oost, niet zuid en niet west.
2. Is niet boven.
3. Een toneelstuk, waarin niet gesproken, maar alleen gezongen wordt.
4. Mooie bloemen, die erg lekker ruiken.
5. Komt uit de kraan.
6. Vrucht van de eikeboom.
7. Niet klein.
8. Uitgebouwde hoek van een kamer, waarin ramen zijn.
9. Voorwerp om mee te naaien.

Als je deze woorden goed hebt ingevuld, vormen de eerste letters van boven naar beneden gelezen de naam van een land in Europa.

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

VLAGPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Tas 4 Voorraad 9 Moe 10 Parades 14 Kip 16 Pul 17 Bleek 20 Nat 23 Ans 24 Af 26 Sul 28 Een 31 Ah 33 Fabriek 35 Pan 37 Tovenaar 39 Rukt

Van boven naar beneden:

1 Trein 2 Ar 3 Sap 5 Om 6 Ook 7 Aap 8 Druk 11 Al 12 Eb 13 Sla 15 Pas 18 Eng 19 Es 21 Tuf 22 Lei 25 Fa 27 La 28 Er 29 Net 30 Jan 32 Hark 34 Ko 35 Pe 36 Nar 38 Au 40 Te

HOEVEEL KOEIEN?

Er waren twee koeien.

VOORZET-RAADSEL

A ster, F rits, R echt, I neen, K loof, A bram: AFRIKA.

RAADSELS

1 een pruim; 2 omdat hun aantal groter is; 3 de schrikkeldag; 4 staart, taart; 5 een doodkist; 6 mast, mist, mest.

TOVERVIERKANT

D O R P
O V E R
R E D E
P R E T

Spreekwoordpuzzle:

BIJ DE PAKKEN NEERZITTEN

Als een witkiel heel erg moe is, gaat hij even bij zijn pakken neerzitten om wat uit te blazen. De uitdrukking heeft echter een meer uitgebreide betekenis gekregen en wil zeggen: de moed geheel en al opgeven, uit moedeloosheid zijn zaken volkomen verwaarlozen.

LEIPUZZLE

Van links naar rechts:

1. Bergplaats in kast, buffet, dressoir.
4. Ouderwetse maat van ongeveer 70 cm.
5. Werk, dat klaar is, is ...
6. 'n Kledingstuk, dat je om je hals doet.
8. Zelfde als 4.
10. Ander woord voor niets.

Van boven naar beneden:

1. Universiteitsstad in Zuid-Holland, ook Sleutelstad genoemd.
2. Reeds
3. Persoontje, dat in sprookjes voorkomt; ook telwoord.
5. Wat overblijft als iets verbrand is.
7. Meisjesnaam.
9. Sterk dier, dat de ploeg trekt.

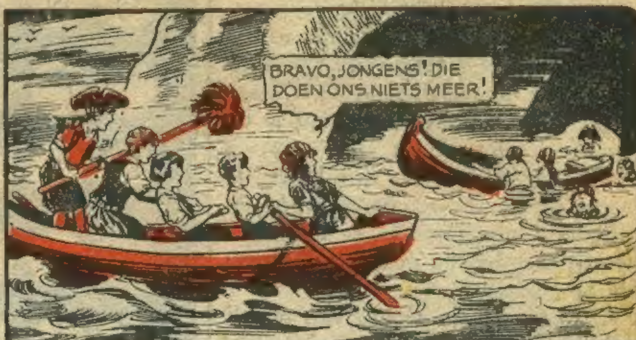
JUMBO IS JARIG

Maar hoe oud is Jumbo wel? Tel alle cijfers bij elkaar op, dan weten jullie het meteen.

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

Met een schok stoten de boten op elkaar De zeerovers schelden hun jonge tegenstanders uit, maar Daro en Bas stompen met hun zwabbers de zeerovers een voor een in het water.

Spoedig lagen alle zeerovers in het water te spartelen. Sjel en Jim trokken aan de riemen of ze aan een roeiwedstrijd deelnamen en onder gejuich voer het groepje naar „De rappe Jager”.

Al van verre kijken ze uit naar Ned en Don, die zich helemaal niet gerust moeten voelen, nu hun kameraads zo lang uitblijven.

Daro keek naar hen uit en jawel, daar zag hij ze en ze keken helemaal niet vrolijk. „Laten we ze op een Kerstliedje vergasten,” zegt Jim.

Ned en Don vonden het niets leuk met Kerstmis alleen op het schip te zijn. Verrast keken ze dan ook op, toen ze een Kerstliedje hoorden.

Hoe blij waren ze, toen ze Daro, Maja, Bas, Sjel en Jim aan zagen komen. „En we hebben wat mee voor het Kerstfeest,” lachte Jim

Opgewekte dagen volgen. Op een middag zien Jim en Ned, die een hut versieren, Maja met puddingen lopen en ze knipogen tegen elkaar.

„Vanavond!” fluistert Ned en als Jim die avond slaapt, gaat hij hem wekken. „Kom mee, slaapkop,” zegt hij; „de pudding wacht.”

Als ze om de hoek van de deur de gang inkijken, zien ze Daro wacht lopen. Ze wachten, tot hij voorbij is en sluipen dan naar de voorraadkamer om zich aan Maja's pudding te goed te doen.

Maar wat is dat? Aan tafel zit een welbekende figuur, niemand minder dan Rubart. Voor hem staan de verleidelijke puddingen. „Wat een brutale vlegel,” mompelt Jim.